

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 2562 van 12 oktober 2007
in de zaak X / IIde kamer

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Peruviaanse nationaliteit, op 10 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 8 mei 2007 tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 4 september 2007, verzonden 5 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. FRANSIS loco advocaat B. STALMANS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1 Op 5 december 2006 werd door verzoeker een vestigingsaanvraag ingediend als ascendent van mevrouw A.J. C.T. , van Belgische nationaliteit.

1.2 Op 4 januari 2007 werd door de gemachtigde van de Minister een beslissing genomen tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek, die aan verzoeker op 12 januari 2007 ter kennis werd gebracht.

1.3 Op 8 mei 2007 werd een beslissing tot weigering van de vestiging getroffen met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 12 mei 2007 diende verzoeker bij de Minister een verzoek tot herziening in tegen de in punt 1.3. vermelde beslissing van 8 mei 2007. Nadat verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken bericht werd nopens de gevolgen voor de verzoeken tot herziening door de recente wetswijzigingen, diende verzoeker op 10 augustus 2007 een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de in punt 1.3. vermelde beslissing.

De in punt 1.3. vermelde beslissing vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift onder de hoofding "*middelen tot nietigverklaring en schorsing*", de volgende schendingen aan: "*Schending van artikel 62 en 7, eerste lid, 1°, artikel 44, artikel 2, artikel 41 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikels 43 en 61 van het K.B. van 8 oktober 1980; Schending van artikel 1 lid 2, artikel 3, lid 1 en lid 3, artikel 8 en 9 van de richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964; artikel 1, artikel 3, artikel 4 van de Richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968, de artikelen 10 leden 1 en 2 van de Verordening nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968; De artikelen 1, 3, 4, en 6 van de Richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973, de EG-verordening nr. 2317/95 van de raad van 12 maart 1999. Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake het recht van burgers van de Unie en hun familieleden om zich vrij te verplaatsen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten, tot wijziging van richtlijn (EEG) nr. 1612/68 en tot afschaffing van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG. Schending van het recht van verdediging door het gebrek aan geïndividualiseerde motivering van de beslissing en schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 i.v.m. de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel. Schending van artikelen 2, 41, 44 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikelen 42 en 61 van het K.B. van 8 oktober 1981 gewijzigd door het K.B. van 12 juni 1998 en artikel 3 van de wet van 21 juli 1991 en schending van artikel 1, lid*

2, artikel 3, artikelen 8 en 9 van de Richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964; Artikel 1, 3 en 4 van de Richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968; Artikel 10, lid 1 en 2 van de Verordening nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968; artikelen 1, 3, 4 en 6 van de Richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973, de EG-verordening nr. 2317/95 van de Raad van 25 september 1995, vervangen door EG-verordening nr. 574/1999 van de Raad van 12 maart 1999; Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake het recht van burgers van de Unie en hun familieleden om zich vrij te verplaatsen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten, tot wijziging van Richtlijn (EEG) nr. 1612/68 en tot afschaffing van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG en 93/96/EEG. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht."

2.2. Uit de formulering van het verzoekschrift blijkt dat de schending van de motiveringsplicht, de schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel alsmede de schending van artikel 8 E.V.R.M. door verzoeker uitgewerkt werden als rechtsmiddel en dat zij de centrale punten vormen van de betwisting. Het amalgaam van verdragen, verordeningen, richtlijnen, wetten, en koninklijke besluiten waarvan verzoeker aanhaalt dat zij geschonden zijn, maar waarbij hij verzuimt aan te tonen waarom deze zouden geschonden zijn, is niet ontvankelijk.

2.3. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat *« gelet op het aangehaalde recht op familieleden en de geschetste feitelijke omstandigheden, de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd, verstaan zijnde dat niet kan worden gesteund op het niet bijgebrachte samenwoningverslag dat niet aan tegenspraak onderworpen is »*. Verzoeker benadrukt dat deze *« absentie »* hem verhindert de motivering van de bestreden beslissing te doorgronden, te toetsen en te onderkennen. Verder stelt verzoeker onder de hoofding *« feiten en retroacten »* dat *« de vaststellingen als dusdanig niet overtuigen noch toelaten de weigeringsbeslissing te schragen »*. Verzoeker betoogt dat men *“ kennelijk een paar keer daar is geweest en dat verzoeker niet altijd daar was ”*. Verzoeker stelt dat hiervoor een eenvoudige uitleg kan verschaft worden. Hij stelt dat hij taallessen volgt en regelmatig zijn andere dochter in België bezoekt. Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing evenmin een afdoende motivering in rechte opgeeft, daar waar ze *« artikel 42, 3° wet 15.12.1980 »* inroept. Verzoeker betoogt dat de wet geen dergelijke bepaling voorziet en dat hij niet inziet waarom naar deze bepaling wordt verwezen.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de bovenvermelde wet van 15 december 1980 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. X, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. X, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van

die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. X, 7 december 2001).

2.6. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“ In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (...), wordt de vestiging, aangevraagd op 05/12/2006, door X (...) geweigerd. Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 dagen.

Artikel 42, 3° W. 15.12.1980

Reden van de beslissing

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn: Uit het samenwoontverslag van de politie van Leuven van 15 maart 2007 blijkt dat de gezinscel met de Belgische dochter niet kon worden vastgesteld.”

2.7. De Raad stelt vast dat een vestigingsaanvraag in toepassing van artikel 40, § 6 van de wet van 15 december 1980 en artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan geweigerd worden indien de ascendent van een Belg zich niet met deze Belg vestigt of komt vestigen. Het “zich gemeenschappelijk vestigen” betekent niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen doch wel een minimum van relatie tussen de ascendent en de Belgische onderdaan.

2.8. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken aangeeft dat, gelet op een samenwoontverslag van de gemeente Leuven van 15 maart 2007 waaruit blijkt dat verzoeker noch op 13 maart 2007 in de namiddag, noch 's avonds op 15 maart 2007 aangetroffen werd bij zijn Belgische dochter, de gezinscel met de Belgische dochter niet kon worden vastgesteld. Uit de bestreden beslissing blijkt dus geenszins dat er geen gezinscel zou bestaan, doch slechts dat deze niet kon vastgesteld worden. De Raad stelt vast dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht aangezien het kennelijk onredelijk is om uit het feit dat de de gezinscel met de Belgische dochter niet kon worden vastgesteld, af te leiden dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn. Het is kennelijk onredelijk om zonder te beschikken over gegevens die er op wijzen dat er geen minimum aan relatie bestaat tussen verzoeker en zijn Belgische dochter, doch louter op basis van het ontbreken van inlichtingen nopens het al dan niet bestaan van de gezinscel, de vestigingsaanvraag af te wijzen.

Het middel is gegrond.

2.9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.10. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 E.V.R.M.

2.11. Het onderzoek van bovenstaande middelen kan verzoeker geen bijkomend voordeel opleveren. Derhalve worden deze middelen niet onderzocht.

2.12. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 mei 2007 wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr L. JANS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA.